

İSLAM'DA FAALİYET ÇEŞİTLİLİĞİ: PEYGAMBER EFENDİMİZİN ÖRNEK ALINMASI

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdülillâhirrabbi'l-âlemîn. Hamden kesîran, tayyiben, mübâraken fih. Alâ külli hâlin ve fi-külli hîn. Hamden kemâ yenebegî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih nahmeduhû bi-cemî'i mahamidih ve's-salâtu ve's-selâmu seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Tâcu ru'ûsinâ ve kurretu uyûninâ Muhammedini'l-Mustafâ ve âlihî ve sahibihî ve men tebi'ahu bi-ihsânin ilâ yevmi'l-cezâ.

Emma ba'd;

Biz, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretlerinin bize vermiş olduğu örneğe, modele uymaya, sünnet-i seniyye-i nebeviyyeye uygun, her yönden tam bir faaliyet göstermeye çalışıyoruz. Peygamber Efendimiz, esas mesele, itikat ve iman meselesi olduğu halde Medine-i Münevvere'de cemiyetin her meselesiyle ilgilenmiştir. Hatta Muhammed Hamidullah Bey'e göre - Allah selamet versin - Medine'de, bir anayasa, İslâm

anayasası denilebilecek bir hukuk belgesi ortaya koymuřtur.

Çünkü Medine’de artık Mekkeli zalim eşrafın Müslümanlara yaptıkları baskı tarzında bir baskı yoktu. Medine’nin belli başlı kabileleri Peygamber Efendimiz’e kucak açmışlar, hizmet arz etmişler. “Biz seni kendimizi koruduğumuz gibi, mallarımızı canlarımızı koruduğumuz gibi koruruz yâ Resûlallah!” demiş, davet etmişlerdi. O bakımdan Medine-i Münevvere’de kimsenin âşikâre bir şekilde Peygamber Efendimiz’e mâni olacak pozisyonu yoktu. Ama hasımlar vardı. İçten, korkarak düşmanlık yapan insanlar vardı. Bunlara münafiklar diyoruz. Ayrıca ehl-i kitaptan yahudiler vardı. Onlar da husumet, rekabet ve adavet grupları teşkil ediyorlardı ama etkin değillerdi.

O halde Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz Medine-i Münevvere’de cemiyetin her meselesiyle ilgilendi. Hatta çarşıya pazara gidip teftiş etti. Belediye hizmetleri sayabileceğimiz, belediye başkanının yapacağı hizmeti yaptı ve ordular teşkil ederek muhtelif yerlere sevk etti. Ve bu ordula-

rın yaptığı bazı savaşların bizzat başında bulundu. Demek ki askerî, siyasî, ekonomik, kültürel faaliyetler, her yönden çalışmalar yaptı.

a. Laiklik ve Dinimiz

“Din bir duygu, ona kimse ilişmez, laikliği ben böylece bileyim.” diye şiirde ortaya koyduğu saçma sapan, yersiz, mantıksız bir din anlayışı yok İslâm’da. Din bir duygu. Kulla Allah arasına girilmez. Kul evinde, seccadesinde ibadetini yapabilir. Ama toplum yarım akıllı insanların prensipleriyle götürülebilir gibi bir saçma mantık yok İslâm’da. Konuların taksimata tabii tutulup sadece dinî konularla ilgilenir de dünyevî konularla ve diğer konularla ilgilenmez gibi bir ayırım yok.

Bunu birçok kimse anlayamıyor. Çünkü bizim aydınlarımız, okumuşlarımız Batı’nın yazarlarının, filozoflarının sözlerini okumuşlardır. Batı’yı anlayamamışlardır da. Tahlil de edememişlerdir. Batı’nın mantığını da kavrayamadıkları, kendi köklerini de bilemedikleri için böyle acayip şeyler söyleyebilmişlerdir. Milli Eğitim Bakanlığı yapmış olmasına rağmen

men böyle bir insanın ağzından böyle bir söz çıkabilmiştir.

Biz hayatın her dalındaki faaliyetleri yapmalıyız. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz Medine-i Münevvere'de neler yaptıysa. Saydığım maddeler neler ise hepsinde faaliyet göstermeliyiz. Çünkü bunların hepsi, insanoğlunun Allahu Teâlâ hazretlerine hâlisâne ibadet etmesi için gerekli çevreyi ve şartları hazırlayan faaliyetlerdir. Askerî faaliyet olmasa müşriklerin ve kâfirlerin hücumlarından İslâm'ın hiçbir ahkâmını uygulamak ve yaşamak mümkün olmayacak. Binâenaleyh o şarttır.

Kültürel çalışmalar, eğitim çalışmaları olmasa. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in Mescid-i Saadeti bir üniversite gibi çalışmasa, Kur'ân-ı Kerîm, hadîs-i şerîf, fıkıh ve diğer bilgiler gece gündüz, 24 saat, öğretilmese İslâm öğrenilmez, başkalarına nakledilmez, tebliğ edilemezdi. Ekonomik faaliyetler olmasa insanoğlunun büyük bir ihtiyacı karşılanmamış olurdu. Hukuki çalışmalar olmasaydı düzen olmazdı. Binâenaleyh bunların hepsini biz yapmalıyız. Kalem ka-

lem, madde madde bunları düşünerek yapmalıyız. Çünkü bunlar İslâm'ın payidar olması için şarttır, gereklidir, lüzumludur. Bunları ihmal ettiğimiz zaman İslâm'ı yaşatmamız mümkün değildir. O bakımdan biz de Peygamber Efendimiz'in bize devretmiş olduğu, bırakmış olduğu vazifeleri kendi çağımızda devam ettirmekle görevliyiz. Bunları yapmaya çalışacağız.

Fakat adeta Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in bambaşka bir tarzda yetişmiş bir toplumun içinden çıkıp da İslâm'ı o topluma kabul ettirdiği gibi biz de gayri İslâmî bilgilerle kafası ve gönlü tamamen karışmış olan insanlar arasında İslâm'ı anlatmaya çalışıyoruz. Durumumuz bu. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in çevresinde olduğu gibi. Bizim çevremizde de bir cahiliye toplumu var. Bizim çevremizde de bir kâfir, müşrik topluluğu var, bir gafil topluluğu var.

Biz bu çalışmalarını yapmak isterken böyle çalışmalarını yapmak iddiasında olan başka gruplarla eşit durumda değiliz. Pozisyon itibariyle hepsinin önünde ve üstündeyiz.

Çünkü biz Allah'ın rızasını düşünüyoruz. Çünkü biz takvâ yolunu tutmuşuz. Çünkü biz ihlâs ve takvâ gibi mânevî, tasavvufî, irfanî vasıflar olmadığı zaman çalışmaların başarılı olmayacağını bildiğimiz için, bunlar herkes tarafından bilindiği için, o yolları tuttuğumuz için onlardan üstünüz. Eğer insanların iç âlemi, batınî durumu ele alınmazsa tamir ve tâdil edilemezse, tenvir edilmezse elemanlardan fayda gelmiyor.

Bugün çevrenizdeki insanlara bakın, gazetelere bakın, Amerika'da okumuşlardır, Avrupa'da tahsil görmüşlerdir, ihtisas yapmışlardır, koca koca diplomaları vardır, yabancı dil bilirler, vesaire vesaire. Ama memlekete faydalı insanlar değildir, muzır insanlardır. Hele imanları, irfanları olmayanlar memleket için fevkaledede muzır insanlardır. Çünkü bilgili düşmandır. Keşke tahsilleri olmasaydı, keşke zırcahil olsalardı ve keşke elifi gördükleri zaman mertek sansalardı, sopa sansalardı, uzun bir şey... Hiçbir şeyden haberleri olmasaydı keşke!

Öyle değil, her şeyden haberleri var. Yanlız dinden, imandan, irfandan haberleri

yok. Bütün o bilgilerini şerre kullanıyorlar, rüşvete kullanıyorlar, anarşiye kullanıyorlar, İslâm'a karşı kullanıyorlar. Onun için çok daha zararlı oluyorlar.

b. Takva Yolumuz

Biz bunların karşısında mücadele veren öteki grupların içinde de Allahu Teâlâ hazretlerinin Kur'ân-ı Kerîm'de methettiği Efendimiz'in sünnet-i seniyyesiyle tebellüğ etmiş olan takvâ yolunu, nefsi terbiye etme, Allah'tan korkma yolunu, ahlakını düzeltme, iç alemindeki duyguları kontrol altına alma yolunu benimsemiş olduğumuz için bizimle denk değil öteki çalışan gruplar. Tasavvufla ilgilenmeyen bir grup bizimle denk değil. Tasavvufla ilgilenen gruplar ise bizim elemanlarımız kadar çeşitli ilimlerde ilerlemiş oldukları için yine bize denk değil. Tasavvufî çeşnileri itibariyle şeriate bağlılıkları bizim kadar belirgin olmadığı için yine bizimle eşit değil.

Gümüşhaneli Efendimiz ne yapmıştır? Nakşibendilik'in Hâlidîyye kolunda. Onlar bir şey yapmak iddiasıyla ortaya çıkmıyor. Üstadlarını aynen takip etmek arzusuyla hareket

ediyor ama kendiliğinden ortaya çıkan bir enteresan durum var. O enteresan durum şudur ki, tasavvufî bir camiada o üstadımız, cennet mekân *rahmetullahi aleyh*, bir hadis koleksiyonunu ders kitabı olarak ortaya koymuş. Bu çok mühim bir hadisedir. Tasavvuf tarihinde önemli bir hadisedir. Ve Gümüşhaneli hocamız buyurmuştur ki; “Bizim şu hadis koleksiyonumuzu dikkatle okursanız kısa zamanda muhakkik bir alim olursunuz.” Aynı sözü başka kimselerden, bazı kimseler hatırlayacaktır.

Mesela Saîd-i Nursî, merhum, diyor ki; *Risale-i Nur*’ları okursanız kısa zamanda bir muhakkik alim olursunuz. *Risale-i Nur* okumakla hadîs-i şerîf okumak arasında muazzam fark vardır muhterem kardeşlerim. Bizim yolumuzun, müslümanın yolunun şeriatin çizgisinden kaymaması için emniyet, hadîs-i şerîftedir. Hadîs-i şerîfe sarılmadığınız zaman şeriatin çizgisinde devam edemezsiniz, kayarsınız. Çünkü şeriatin çizgisi kıl kadar incedir, kılıç kadar keskindir. Ona ancak hadîs-i şerîfe sarılarak, hadîs-i şerîf yolunda yürüyerek, takvâ yolunu yol edinerek, ihlâs ile hareket ederek ulaşabilirsiniz.

Onun için bizim yolumuz - Allah'a hamdü senâlar olsun ki bize bu yolu nasip etmiş Mevlâmız - bütün yollardan daha ileridir. Bunu şahsî bir övünç veya bir reklam ve propaganda sözü olarak söylemiyorum. Allah'a hamd ü senâlar olsun diye, bir tahdîs-i nimet sadedinde söylüyorum.

Biz tasavvufa karşı, dine karşı, millî kültürümüze karşı, tarihimize karşı her türlü ileri geri, abuk sabuk, düşmanca sözlerin söylendiği ortamda yaşadık. Her türlü zehirli şerbeti bize sundular. Biz o şerbetlerin tatlarını tattık ama yutmadık. Dilimiz o tatları biliyor. Biz bütün bu çeşitli yollar arasında bu yolu benimsemişsek - *elhamdülillah* - bu büyük bir nimettir. Ecdadımız da öyleydi muhterem kardeşlerim.

Ecdadımız da Orta Asya'dayken Budizm'i biliyorlardı, Konfiçyünizm'i biliyorlardı, Brahmanizm'i biliyorlardı, Totemizm'i biliyorlardı, Şamanizm'i biliyorlardı, Yahudilik'i biliyorlardı, Hristiyanlık'ı biliyorlardı hatta Türklerin bir kısmı eski devirlerde yahudi olmuştu. Bir kısmı Hazar Denizi'nin kuzeyinde hristiyan olmuştu. İncil'le ilgili, Hris-

tiyanlık'la ilgili en eski Türkçe metinler Kodeks Komenikus (*Codex Cumanicus*) denilen Hristiyanlık metinlerini ihtiva eden bir eserdir. O Gagavuz Türkleri dediğimiz kollar Hristiyanlığa da aşinâ olmuşlardır. İran'ı gördüğümüz için Şiiliği de biliyordu dedelerimiz. Binâenaleyh bütün hak ve bâtil dinleri, bütün hak ve bâtil mezhepleri ve bütün itikatları görüp bunların içinden ehl-i sünnet yolunu seçmeleri, takvâ yolunda yürümeleri ve tasavvufa sarılmaları ecdadımızın büyük başarısıdır - *rahmetullahi aleyhim ecmaîn* - ki biz onların arkasından rahatlıkla bu yolda yürüyoruz. Kendimiz bir seçme zahmeti çekmeden doğru yolda gelmişiz. Ve onlar Orta Asya'daki eserleri incelersek görüyoruz ki işte Abdullah b. Mübarek hazretlerinden, hatırıңызda bir misal olarak belirebilir.

Bizim ecdadımızın yaşadığı yerlerde İslâmî ilimler zirveye çıkmıştır. Fıkhın en yüksek üstadları, hadisin en büyük alimleri, itikadın en ileri gelen isimleri hep o bölgelerde yetişmiştir. Bizim ecdadımız, İslâmî ulûmların profesörlüğünü yapmış. Değil yüksek tahsilini, değil masterını, doktorasını, doçentliğini, ordinaryus profesörlüğünü yapmış büyük müç-

tehidlerin yaşadığı sahalarda onların tercihlerini görerek yetişmiş ve gelmişlerdir. Bu bize büyük bir mirastır, çok büyük bir avantajdır. Allahu Teâlâ hazretlerine hamdu senâlar olsun.

Biz bu yolda yürürken, burada da şu çağın içinde de böyle sünnet ehli olmak, ama sünnet ehli olmakla beraber irfan yolundan da uzak bulunmamak gibi bir meziyete sahibiz. Bu gün ifrat ve tefrit diyebileceğimiz çizgilerde pek çok insan vardır. Ya modern selefî akımlarla onlara kapılmış, kafaları dolmuş insanlar tasavvufu inkâr ediyorlar ki takvâ yoludur, ihsan yoludur, ihlâs yoludur, Kur'ân-ı Kerîm yoludur, nefsi tezkiye etme, ahlâkî güzelleştirme yoludur.

Vehhâbî üniversitelerinde okuduktan sonra, Mısır'da okuduktan sonra, böylece neo-selefilik diyebileceğimiz bir öğretiyi tasavvufi gerçekleri inkâr ediyorlar. Dinin onda dokuzunu, yüzde doksanını inkâr ediyorlar. Dinin aslına sarılmak nâmına dinin aslından o kadar uzaklaşıyorlar. Ya da ananevî yolu takip ederek ve bütün öteki cereyanlardan bîhaber bir şekilde tasavvuf yolunu takip edi-

yorlar ama tavırları ve hareketleri itibariyle şeriatten haberleri yok. Tekkelerine sigara dumanından giremiyorsunuz. Gelen dervişe sigara ikram ediyor. Bu kadar büyük bir şaşkınlık! Küçük bir hareket ama büyük bir şaşkınlık! İş yerlerinde içki satıldığını görüyorsunuz. Kadın ve erkek konusunda acayip tutumlarını görüyorsunuz. Kendi özel hayatlarında saçma sapan, gayri İslâmî tavırlarına rastlıyorsunuz.

Şunu vurguluyorum. Allah'a sonsuz hamdü senâlar olsun ki bizi Kur'ân-ı Kerîm yolunda, takvâ yolunda, tam olan bir yolda, ifrat ve tefritten uzak, dinin özüne, temel çizgilerine tamamen mutabık bir yolda yürüyen bir cemaat eylemiştir Allahu Teâlâ hazretleri. Ben bunu, "Kıyamete kadar daima hakkı tutan, hakkı destekleyen bir taife mevcut olacaktır. Onlara yardım etmeyen, çelme takmaya çalışan insanların onlara zararı olmayacaktır. Kıyamet kopuncaya kadar böyle iyi insanlar bulunacaktır." hadîs-i şerîfinde bahsedilen taife olmamızı temenni ediyorum, umuyorum. Onun bir örneği olarak görüyorum. Onun için muhterem kardeşlerim, biz de o güzel irfanın bir eseri olarak, tevâzu eseri

olarak, ama gerçek tevâzu. Bazen tevâzu yapıyormuş gibi insan da tekebbür edebilir. Tekebbürü, kendini beğenmişliği tevâzu tarzında görülebilir.

Bir gerçek tevâzu eseri olarak biz kendimizden bahsetmiyoruz ve onun için konuşmacıların çoğu bu noktaya temas ettiler. Biz tekkeyi tanıtmaya çalışmıyoruz. Hatta kendi çalışmalarımızı bile söylemiyoruz, dediler. Evet biz bu eksikliği hissettiğimiz için zaman zaman da kıyıda köşeden hizmetlerimiz diyoruz. Sakına çekine. Çünkü söylediğiniz zaman nazar da değişiyor, çelmeleme ve engelleme de yapılıyor. Bunu söylemek zorunda kalmışızdır. Her seferinde söylediğimizden de doğrusu pişman olmuşuzdur. Çünkü o gelişmeleri görenler, mukabil tedbirleri alarak bize öyle zarar vermişlerdir. Ya da daha başka türlü meseleler olmuştur.

Burada bir noktaya ben çok önem veriyorum ve eğiliyorum, o hususta kararlıyım, öyle hareket etmeye çalışıyorum. Mesele bir hocaefendinin şahsiyetiyle ilgili değildir. Davaya devamlıdır. Şahıslar gelip geçer. Ama bayrak elden ele yürür. Binâenaleyh ben kendimi

daima aradan çıkarmaya çalışıyorum. Toplantılarınıza bazen kasten gelmiyorum. Faaliyetlere kasten katılmıyorum. Çünkü bu bir şahsın başarısıyla kâim, şahsıyla kâim bir mesele değildir. Öyle olmamalıdır. İslâm'ın bütününe aittir. Müslümanların hepsine ait bir vazifedir, bir şereftir. Güzel yapılırsa hepsine ait bir şereftir, kötü yapılırsa herkese ait bir vebaldir. Bunun şahsî çıkarla, nüfuz temini meselesiyle değişmesi, işin sonunda o noktaya gelmesi, yozlaşması demek olur. Ben ondan da şiddetle kaçınıyorum.

Binâenaleyh şahsımıza ait bir şey istemiyoruz. Reklam ve propaganda istemiyoruz. Ama yolumuzun doğru olduğunu bilip onunla ilgili bir davet ve irşad çalışması içinde olmanızı en mühim bir vazife olarak görüyoruz. Bizim asıl vazifemiz *gönül ne kahve ister ne kahvehane, gönül sohbet ister kahve bahane* dediğimiz gibidir. Bizim ticari şirketlerimizdeki amaç bile dinîdir, tasavvufîdir. Onun için asıl irşad ve tebliğ çalışmasına önem vermek lazım.

c. Asıl Vazifemiz

Heraklius'e Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz hakkında bilgiler gittiği zaman o, gelen elçiye bazı sorular sordu. "Bu şahıs nasıl bir şahıstır? Zenginlerle mi oturuyor fakirlerle mi oturuyor?" "Fakirlerle oturuyor" dediler. "Haa.." dedi. "Şöyle mi yapıyor böyle mi yapıyor?" "Böyle yapıyor" "Haa..." dedi. Bir çok sorular arasında önemli bir sorusu vardır. Dedi ki; "Etrafındaki insanlar günden güne artıyor mu azalıyor mu?" "Artıyor" dediler. "Haaa, hım..." dedi. Bu sorulan soruların hepsinden Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in hak Peygamber olduğunu idrak etti Heraklius. Ama itiraf etmedi. İdrak etti ama eyleme geçiremedi, mücadelesini veremedi, tatlı canına zarar gelir diye, mevkii, makamı gider diye bir adım daha ileriye atamadı. Öürsem öleyim; "Arkadaşlar! Hak din İslâm'dır. Ben bunu bütün bu sorularımla anladım. Bu dine tâbi olmalıyız." diyemedi. "Tâbi olalım." dedi. Salondan itirazlar yükselince "Ben sizi denemek için şaka yaptım." diye dönüş yaptı. Biliyorsunuz Heraklius'u.

Ama ben burada şunu ifade etmek istiyorum. Bir topluluk eğer çoğalıyorsa sıhhatlidir. Çoğalmıyorsa sıhhatli değildir. Çoğalmıyorsa, durgunlaşmışsa duraklama devrine girmiş demektir. Çoğalmaya, gelişmeye, büyümeye açık olmayan bir bünyede bir kusur var demektir. Biyolojik bir kusur var demektir, bünyesinde bir arıza var demektir. Biz *elhamdülillah* hocamızın âhirete irtihalinden sonra onun gibi büyük bir evliyâullahtan, mübarek bir zâttan sonra benim gibi âciz, nâçiz bir kimsenin bu hizmeti yüklenmesine rağmen, bu kadar aczimize rağmen, gelişme gösteren bir toplumuz. Türkiye içinde, Türkiye dışında gelişme gösteriyoruz. Bu inşaallah sıhhatin alameti diye temenni ediyorum.

Ama gelişmeyi doğruluğumuzla doğru orantılı görmüyorum. Yüzde 100 doğru olup da gelişmesi yüzde on olan bir topluluk herhalde bir tarafında bir kusur olan bir topluluk demektir. Bizim kusurumuz arkadaşların ittifakla üzerine bastırdıkları kusurdur. Bizim tekkemizde her şey yapılıyor ama tasavvufî faaliyet, irşad ve tebliğ çalışması yapılmıyor. Az yapılıyor. Çok az yapıldığı için de fanatik ve palavracı başka gruplar ilerliyor. Keramet

ticareti yapan başka gruplar daha ileri gidiyorlar. Biz bunların karşısına ayın metoduyla, kerâmet ticareti yaparak çıkamayız. Bizim için bu bahis konusu değildir. Biz soyluluğumuz ve vakarımızı korumak babında gelişmenin, büyümenin yüzde onda kalmasına razı oluyoruz. Biz tekkeye hıyanet eden, tekkenin mantığına aykırı hareket eden bir insana Mısır'a sultan olsa bile dirsek çevirebiliyoruz. Herhangi bir menfaat, gider vesaire gibi bir düşünce içinde değiliz.

Ama bu vakar, ciddiyet, onurluluk ve istiğna içinde, müstağni oluş içinde, yine de büyümemiz lazım.

Hakkın hakim olmadığı yerlerdeki boşluklara batıllar yayılır. O boşlukları bırakırsak vebal bizim olur. Onun için her yere hakim olmamız lazım. Her beldeye, her şehre ve toplumun, cemiyetin faaliyetlerinin her dalına hakim olmamız lazım. Biz bunu sağlayamamışızdır.

Kardeşimiz Arnavutluk'la ilgili şeyler anlatırken hıristiyanların Hristiyanlık'ı yaymak için tıptan nasıl faydalandığını anlamış olduk. Tıbbî hizmet yapıyormuş gibi Hıristi-

yanlığı o tarzda, o yolla yayıyorlar. Bu yaygın bir Şey. Biz de bizim faaliyetlerimiz içinde doktor kardeŐlerimizin faaliyetleri önemli bir faaliyettir ve yatırımlarımızın büyük çoğunluğu onlarla ilgilidir. Herhalde komisyon çalıŐmalarında bunlar dile gelmiŐtir ve sizden bu hususta yardım istenmiŐtir.

Bizim çalıŐmalarımız başkalarına örnek oluyor. Binâenaleyh hakk-ı tekaddmmz vardır ve fazl-ı tekaddmmz vardır. Bir Şeyi önceden yapmanın, nde olmanın ve ortaya atmanın fazileti ve sevabı vardır. Bizi taklit ediyorlar. Gerçi bizi taklit edenler bize rakip olmak için taklit ediyorlar. Bizi elmelemek için, bizim hızımızı kesmek için yapıyorlar. Bunun bazı mercîlerce Őuurla yapıldığını biz biliyoruz. İfade edilmiştir bu. Bizim hızımızın yavaşlatılması, baŐarımızın yüzdesinin düŐürülmesi, sıradan bir grupuk hâline dŐrlmemiz için çok büyük çapta, Türkiye çapında, belki Türkiye hudutları dıŐına da taŐıyorsa beynelmilel çapta hakkımızda engellemeler olduğunu biliyoruz. Ama diyoruz ki *hasbnallahu ve ni'me'l-vekîl...* "İnsanlar toplandılar, silahlandılar, size geliyorlar." denildiği zaman has mü'minler ne dediler?

Hasbünallahu ve ni'me'l-vekîl. "Allah bize yeter, o ne iyi vekildir." dediler. Biz *hasbünallah* diyoruz, "Allah bize yeter." diyoruz ve yetiyor hakikaten.

Fakat Allah'ın çalışma yaptığımız zaman. *Ve en leyse li'l-insâni illa mâ sa'â ve enne sa'yehu sevfe yurâ.*¹ "Allahu Teâlâ hazretleri insanlara sa'yine göre mükâfat ve sonuç veriyor, muvaffakiyet veriyor." Kanun-u ilahisi böyle. *Ve en leyse li'l-insâni illa mâ sa'â.*² İfadesi; "İnsanoğlu için sa'y ü gayret ettiğinden başka bir şey, mükâfat verilmez." demektir. *Leyse* olumsuzluk fiilidir. *Ve en leyse li'l-insâni.* "İnsan için yoktur." *illa mâ sa'â.* "Ancak sa'y ü gayret ettiği kadarı vardır, o vardır." *Lâ ilâhe illallah* gibi bir cümledir bu. Kuvvetli bir cümledir. Sa'yin önemini göstermektedir. "Hiçbir ilah yokur, ancak Allah vardır." Hiçbir sonuç alamazsınız ancak sa'yiniz kadar sonuç alabilirsiniz. Sa'y eder-seniz, gayret gösterirseniz alırsınız demektir bu.

Allahu Teâlâ hazretleri "Ben sizi seviyorum, siz benim sevgili kullarımsınız. Ben

¹ 53/ Necm, 38-39.

² 53/ Necm, 39.

size havadan cabadan şöyle muvaffakiyet veririm.” demiyor; “Ancak sa’y ederseniz veririm.” diyor. Ama bu işte şu incelik vardır; Allahu Teâlâ hazretlerinin sa’y eden mü’min kullarına mükâfatı çok çok büyüktür. Ama sa’y etmek şartına bağlıdır. Durduğu yerde durmak, uyumak şeklinde değildir, tembellik tarzında, ihmal tarzında değildir, vazifesini yapmamak üzerine değildir. Allah, vazifesini yapmayan insana yapmadığı halde mükâfat vermez; yapmadığı için ceza verir, mü’min kulu olduğu halde. Osmanlı’nın yıkılışının sebebi budur.

Allah’a dayan, sa’ye sarıl, hikmete râm ol.

Yol varsa budur, bilmiyorum başka çıkar yol.

Allah’a dayan, tevekkül; sa’ye sarıl, çalış, işte şu bizim işlediğimiz konu; hikmete râm ol, ilmin peşine düş demek. Hikmet; ilmin, bilginin, doğrunun akla, mantığa ve şeriate uygunluğunun sembolü olan bir kelimedir. Ona râm olacaksın, ona tâbi olacaksın. Bu, Konyalıların iyi bildiği bir sözdür. Çünkü imam-hatibin kapısının üstünde yazılıdır. Ali

Ulvi Bey'in mısralarıdır. Ali Kemal Bey de bestelemiştir bu sözü. Onun için sa'y etmemiz gerekiyor muhterem kardeşlerim. Bu ciddi bir iştir.

Ben böyle genç, dinamik, ciddi ve teşebbüs halinde olan insanlara hitap etmenin mutluluğu içindeyim. Evet, hepiniz hoca değilsiniz. Sakallı, sarıklı, cübbeli hoca değilsiniz ama sa'y eden Müslümanlarsınız. Bizim temennimiz öbür tarafın da olması, hocalık tarafının da olması.

Bu iki şekilde olacak:

Ya siz aynı zamanda hocalık bilgilerine de sahip olacaksınız, ilmihali öğreneceksiniz... Bir hocanın bilgisi ne kadardır, siz de o kadar çalışacaksınız. İmam-hatip bilgilerine sahip olacaksınız. Cübbeyi sırtınıza geçirdiğiniz zaman, sarığı başınıza aldığınız zaman hutbe okuyabileceksiniz. Vaaz verebileceksiniz. Ne söyleyeceğinizi bileceksiniz. Cenaze namazı kılabilceksiniz, kıldırabileceksiniz, cenaze yıkayabilecekseniz, talkın verebileceksiniz... Bir hocanın, bir vaizin yapabileceği her şeyi bileceksiniz ve bu konuda kendinizi yetiştireceksiniz.

d. İmam Hatiplik Bilgisi ve Eğitimi

Ya da din adamları sizin gibi aksiyon insanı ve meslek mütehasısı olacak. Ya ilahiyattan mezun olan insanlar, imam-hatipten mezun insanlar hukuk fakültesine, iktisat fakültesine, işletme fakültesine, tıp fakültesine, teknik üniversiteye gidecek, öyle yetişecek ki, içinizde böyle insanlar var. Hocadır, öteki mesleklerden de nasibini alıyor, *zü'l-cenaheyn* oluyor. Zahir ve bâtın ilimlerine sahip oluyor. Ya da siz doğrudan doğruya dünyevî bir ilimle yetişmişseniz gideceksiniz imam-hatip imtihanlarını, fark imtihanlarını vererek birer imam-hatip diploması alacaksınız. Diyanete müracaat edeceksiniz. “Ben falanca yerde imam olmak istiyorum” diyeceksiniz. O hâle gelebileceksiniz. “Vaiz olmak istiyorum.” diyebileceksiniz. O da ‘gık’ diyemeyecek, bu görevi size vermek zorunda kalacak.

Böyle olduğu zaman, yani dinî bir fonksiyon da üstlendiğiniz zaman iş bütünlük kazanıyor. İslâm’da dinî görev, bir dinî kadroya mahsus ve münhasır değildir. Bütün Müslümanların vazifesidir. Binâenaleyh tamlık oluyor. Hem sizin Müslümanlığınız tam oluyor

hem sizin vazifelerinizi güzel görmeniz mümkün oluyor. Ben onun için hepinizden - bir dahaki toplantıya kadar demeyeyim ama - kısa zamanda birer imam-hatip lisesi diploması almanızı rica ediyorum, bir. İkincisi; hepinize bulunduğunuz yerdeki ihvanımızı tanımanızı, defterlerinize yazmanızı, hepsini, yaşlısı ve genci öğrenmenizi tavsiye ediyorum.

Siz belli bir seviyenin altındasınız. Yaş durumuna bakacak olursak 40'ın civarında olan insanlarsınız. Daha yüksekler içinizde yok. Çok sıkı bir arama yapılırsa belki eleğin üstünde bir iki kişi kalabilir, o kadar. Daha büyük yaşta insanlar yok. Bu bir kopukluktur. Eski ihvânımız ile yeni ihvânımız arasında bir diyalog eksikliği vardır. Bu sizin eksikliğinizi- dir. Çünkü "Büyüklerini saymayan bizden değildir." diyor Peygamber Efendimiz. Siz gidip sayıp hacı babaları, hacı amcaları tanıyacaktınız, bilecektiniz. Bu bilmemek sizin kusurunuzdur. Onların da sizi bilmemesi onların kusurudur ama suçun yüklenilmesi size düşer. Şamarı siz yersiniz. İnsan, herhangi bir ortadaki şahıs, hakem mevkiindeki şahıs gidip de yaşlıyı suçlamaz. Suçlu yaşlı bile olsa gen-

ce “Sus bakalım, otur oturduğun yerde, suçlu sensin.” derler. Onun için bu aktivite size düşüyor. Hepsini tanıyacaksınız, bir.

Bazı yerlerde hocamızın zamanından tarihi değeri olan, sit şahsiyetler vardır tabiri caizse. Onlara görev vermişizdir, hocamız zamanındaki ders verme salahiyeti devam etmektedir. Hatm-i hâcegân yaptırmaktadırlar. Tamam, güzel. Yapsınlar. Onlara hürmet edin, ikilik çıkarmayın. Ama siz de hatm-i hâcegân yapabilirsiniz. Müsaade veriyorum, yaptırabilirsiniz. Ve tasavvufa intisab etmek isteyen kardeşlerimize, vekâlet veriyorum, benim nâmıma tasavvufun zikir tarafını telkin edin ve onları tekkemize kazandırın. Tekkemize kayıtlarının yapılmasını sağlayın. Bizimle irtibata geçmesini sağlayın. Böylece bu ikilik ortadan kalksın. Ayrılık gayrılık, ikilik ve eksiklik ortadan kalksın. Din ve dünya diye ikiye ayırdığınız zaman insanın yüzde 50’si kayboluyor. İkiyi bir arada olacak; din ve dünya ve âhiret, bir kişide aynı anda bulunacak.

Eğer yaralarımızı tedavi edemiyorsak bizde bir sıhhsizlik var demektir, bir hasta-

lık var demektir. Adı şeker hastalığı gibi tatlı bile görünse güzel olmayan bir rahatsızlık var demektir. Bu hususta da dikkatinizi çekerim. İhtilafta taraf olmamaya gayret edin. İhtilaf çıkarmamaya, ihtilafı kapatmaya gayret edin. Çünkü Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri buyuruyor ki; “En faziletli faaliyet, *ıslâhu zâti’l-beyn*. İhtilaflı iki tarafı barıştırma faaliyetidir. En sevaplı iş budur. Çünkü ihtilaf helâk edicidir. Kökünden kazıyıp toplumun salahını, felahını tahrip eden bir kötü durumdur ihtilaf. Peygamber Efendimiz; “Allah’tan korkun. Aralarınızdaki ihtilafları düzeltmeye gayret gösterin. Bakın Allahu Teâlâ hazretleri bile rûz-u mahşerde iki Müslümanın arasını bulmak için neler yapıyor.” diyor bir hadîs-i şerîfte.

O hadîs-i şerîfi teberrüken söyleyelim. Mahşer günü bir kul Allahu Teâlâ hazretlerinin divanında diz çökmüş durumda ve başı yerde. Başını kaldıramıyor. Çok kritik bir durumda. Sevapları gitmiş, veballeri sevapları arasındaki fark azalmış. Çok az bir farkla belki cennete girecek. Fakat bir hasmı geliyor. Diyor ki; “Yâ Rabbi! Bu kardeş dünyadayken bana şöyle bir zulüm ve haksızlık yapmıştı.

Ben bundan hakkımı isterim.” O hakkını isteyince bu sefer negatife geçiyor kişi. Cehenneme gitmesi lazım geliyor. Ötekisi hakkını aldığı zaman, pozitiften negatife düşünce, cehenneme gidip cezası kadar yanması gerekiyor. Ötekisi boynunu büküyor. Tam böyle kritik bir noktadayken, cennete kıl payı girecek gibiyken cehennemlik olacağı anlaşılınca, fevkalade mahsun...

Allahu Teâlâ hazretleri hak isteyen kula “Ey kulum, başını kaldır!” diye emrediyor. O da başı yerde. Mahşer gününün dehşetinden kaldırıp başlarını bakamıyorlar. Kul başını kaldırdığı zaman karşısında cennetin mücevherle yapılmış köşklerini görüyor. Hayranlığından; “Kimin yâ Rabbi bu köşkler?” diyor. Şaşırıyor, afallıyor o güzellik karşısında. “Yâ Rabbi! Bu köşkler kimin? Bunlar şehitlerin mi peygamberlerin mi? Kimlerin bu köşkler?” Allahu Teâlâ hazretleri buyuruyor ki; “Bedelini verenin. Kim bedelini verirse, parasını sayarsa onun bu köşkler. Diyor ki; “Yâ Rabbi! Böyle bir muazzam, muhteşem, mücevherli bir cennet köşkünün bedelini kim verebilir? Kim bunun parasını ödeyebilir?” “Sen verebilirsin.” diyor Allahu Teâlâ hazretleri. “Bu

köşkler, kardeşlerini, kendisine zulmetmiş olan bir kardeşini affedenler içindir. *Ve'l-âfîne 'ani'n-nâs.*³ “İnsanları affeden içindir bu köşkler” diyor. “Sen de bu kardeşini affedersen bu köşk senin olabilir.” diyor. “Affettim yâ Rabbi” diyor. O zaman affedince, kardeşi cehenneme sevk edilmek üzereyken, o hasmı durduruluyor. O da köşkün sahibi olmanın mutluluğu içinde cennete koşuyor.

Koşarken Allahu Teâlâ hazretleri buyuruyor ki; “Ey kulum dur. Evet cennete giriyorsun ama bak, o da sen onu affettiğin için cennete gitme durumuna geldi. Hakkını istemeyince o da cennete gidecek duruma geldi. Tut elinden de cennete beraber girin.” buyuruyor. Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem*; “Bakın, ey Müslümanlar! Allah’tan korkun. Araları ıslah edin ki Allah bile iki Müslüman kulunun arasını ıslah etmek için neler yapıyor! Bu hadîs-i şerîfte görün” buyuruyor. Ona köşk gösteriyor. Köşkün hatırına arkadaşını affettiriyor. İkisini birden cennete sokuyor. Hem de el ele tutuşarak! “Tut bakalım kardeşinin elini!” deyip cennete öyle so-

³ 3/ Ali İmran, 134.

kuyor. Bu arayı ıslah etmek, böyle mühim bir olaydır muhterem kardeşlerim. Bu sizin zihninizde önemli bir yer işgal etsin. İhtilaf çıkarmayın. İhtilafları halletme konusunda gayretli olun, koşucu olun, düzeltici olun, araları birleştirici olun.

e. Hakyol Vakfının Prensipleri

Biliyorsunuz ki bizim vakıflarımızdan *Hakyol Vakfı*'nın üç temel prensibinden birisi dostluktur. Dostluğu pekiştirmektir. Düşmanlıkları izale etmektir. Zulmedeni affetmektir. Biz bize zulmedenleri affetmeseydik birçok kimseyle şu anda selamlaşmamamız gerekirdi. Çünkü açıkça bize karşı haksızlık etmişlerdir. Hakkımızı çiğnemişlerdir. Dine aykırı hareket etmişlerdir. Ama affetmek önemli bir husus olmuş oluyor muhterem kardeşlerim.

Bakın biz mü'minleriz, Allah'ın sevdiği kullarız. Ama dünya üzerinde bizden çok daha üstün başarı sergileyen gayrimüslim milletler var. Bu bana utanç veriyor. Utanıyorum. Kıskanıyorum. Bir Japonya'nın gelişmesini, Mustafa Özel kardeşimiz anlattığı zaman, hasedimden çatlayacak hâle geldim. Japonya'nın o gelişmesi, o üretimi, o üretim-

deki canlılığı, üretimi geliştirmek, güzelleştirmek için fikirlerin çalışması, buluşların yapılması... Çok önemli! Dört bin tane buluş teklif ediyor fabrikanın yönetimine notları almışsınızdır. Panasonic fabrikası mıydı neydi? Neyse... Elemanların her birisi işin gelişmesi için bir yeni teklifte bulunuyor. Ve bu dört bin adedi buluyor. Şu kadar zamanda şu kadar teklif. Dört milyon...

Dört milyonsa, evet, bin misli hata etmişim küçük bir hata değil. O daha muhteşem bir şey. Ben dört bini bile büyük görüyorum. Bizde dört tane yeni teklif yapılmıyorsa ayıptır, günahdır. Bizim kafamız mı eksik? Gözümüz mü, nedir yani? Biz bir buluş yapamaz mıyız?

Ben oturduğum yerden, edebiyat fakültesi mezunu bir eften püften mesleğin sahibi insan olarak, mucit iddiasındayım. Pencereilerin şekli, kapıların formu, bilmem nenin nasıl olması gerektiği konusunda icatlar peşindeyim. Vaktim olsa oturacağım, cetvelle çizeceğim. Bence bu direklerin köşeleri böyle olmaz. Neden? Birisi çarparsa, bir çocuk, burada kafası yarılr. Karpuz gibi ikiye ayrılır

kafası. Nasıl olacak? Yuvarlak olacak. Hafif yuvarlatılmış olacak. Bu önemli bir şey. Bir müslümanın kafasını, Allah'ın verdiği aklı, muhakemeyi, tefekkürü geliştirmesi lazım.

La 'ibâdete ke't-tefekkür. “Düşünmek gibi kıymetli, sevaplı ibadet olmaz.” buyuruyor. Düşünen insan, geliştiren insan olacağız. Problemleri çözen, yenilikler ortaya koyan insan olacağız. Ben kardeşlerime dedim ki yeni silah icat edin. Onu imal edelim. Piyasaya onu sürelim. Yeni olsun. Niye başkasını takip ediyoruz? Otururuz, daha güzelini yaparız. Düşünelim. Ama daha güzelini yapmak için mevcudu bilmek gerekir. İlmin ilk şartı budur. Mevcudu bileceksiniz. Ondan sonra mevcudu aşacaksınız. Çünkü sizin aylarca yıllarca uğraşacağınız şeyi birisi uğraşmıştır da çözmüştür.

Onun için Amerika'nın demir perde olduğu zaman Rusya'daki buluşları iyi takip edememesinden araştırma, geliştirme masraflarına çok büyük kayıplar yaptığını yazıyordu bir kitap. Çünkü aynı konuyu Ruslar da incelemiş ve çözmüş. Amerika ondan habersiz o konunun çözümü için ne kadar masraf yap-

mış, sene harcamış. Onun için teknolojik casusluk, teknolojik istihbarat, bilimsel istihbarat önemlidir. Yeni şeyler bulanlar bilgisini saklarlar. Karşı taraf da onu çalmak için al-lem eder, kallem eder, uğraşır, didinir, onu çalmaya çalışır. Neden? Zahmetten kurtulmak için.

Bir Japon öğrencisi Almanya'daki bir fotoğraf firmasının çeşitli bölümlerinde çalışıyor, çalışıyor. Sonra işini bitirdiği zaman Japonya'ya dönüyor. Japonya'da o çalıştığı firmanın aynısı inşaa edilmiş. O fabrikanın başına getiriliyor. Çünkü çalıştığı bölümlerin fotoğraflarını çekmiş, Japonya'ya aktarmış. Japonya'ya geldiği zaman o bölümler aynen Japonya'da inşaa edilmiş. Almanya'daki o fotoğraf firması o hâle gelinceye kadar neler çekmiştir. Hazır olarak, hemen yüksek seviyeden fotoğrafçılık yapmaya başlıyor. Ondan sonra da geliştiriyorlar. Yeni bir şeyler yapmaya çalışıyorlar.

Bir imalatçı, fabrikatör şahıstan dinlemiştim. "Bizim fabrikamızda bir problem vardı. İmalatı aksatıyordu. Onun çözümünü bilmiyorduk. Almanya'da veya Avrupa'nın bir

başka şehrinde aynı cins imalat yapan bir fabrikaya gittim. O benim problemlı bölümüm, orada gizli bölüm. Oraya beni sokmadılar. Tam püf noktası olan noktaya, yasak kısım. Oraya sokmadılar. Ama ben oradaki konstrüksiyondan bir şeyin nasıl yapıldığını anladım.” diyor. “Biz başka türlü yapıyorduk, o şöyle yapmış. Cihazların, depoların, vesairenin duruşundan, gelişinden, gidişinden, ham malzemenin geliş yeriyle çıkış yerinin farkından anladım meseleyi. Problemi bir bakışta çözdüm. Gittim, hallettim.” diyor.

Bir Karadenizli kardeşimiz radyo evinin kartonpiyerlerini yapma ihalesini kazanmış. Alçı kartonpiyerler, şu kenarlardaki desenli, alçı kısımlar yapılacak. Bidonla alçıyı karıyoruz, yerine uygulayacağımız zamana kadar donuyor. Çuvallarla alçı ziyan ettik, meseleyi çözemedik, diyor. Onun üzerine gitmiş, bu işin ustası bir gayrimüslimi parayla tutmuş. Onun başında da şahin gibi oturmuş. Bakalım bu problemi nasıl çözecek? Alçının ani donmasını engelleyip oraya uygulanmasını sağlayacak kadar zamanı nasıl kazanıyor ve bu işi nasıl uyguluyor, diye. Bir gün çalıştırmış o adamı. Ondan sonra işine son vermiş.

Çünkü problemi çözmüş. O işi nasıl uyguladığını anlamış.

Bizim Japonya'dan aşağı kalmamamız lazım muhterem kardeşlerim. Adamlar güneşe tapıyorlar! Batıl bir inanç. Putperest bir kavim. Müşrik bir kavim. Ama hırsıyla çalışıyorlar. Ve Allah da sa'y kanununa göre çalışmalarının sonucunu veriyor. Batı Almanya'nın gelişmesi... Yahudiler kendilerine düşman, yahudileri destekleyen Amerika, İngiltere, Fransa kendisine düşman, Avrupa devletlerinin çoğu eskiden beri onun hasmı. Almanya, bu kadar hasmın karşısında, vura kıra, Doğu Almanya'yı kurtardığı gibi Avrupa Birliğini de, Avrupa Topluluğunu da sürüklüyor. Düşmanlarının muhalefetlerine rağmen Amerika gibi, Rusya gibi, Çin gibi büyük bir devlet olma dinamizmini gösteriyor. O hızla çalışıyor.

Çok utanıyorum. Bizim Almanya'dan ve Japonya'dan geri kalmamızı fevkalade utanç verici bir durum olarak görüyorum. Çünkü biz de Osmanlı Devlet-i Âliyyesi'nin evlatlarıyız. Niye biz Osmanlı Devlet-i Aliyyesi'nin bu Batı Almanya'nın şimdiki çalışması gibi, yeniden kurtarma çalışmasına girişme-

miřiz? İhtiyaç olduğu Makedonya'dan, Koso-
va'dan, Arnavutluk'tan, Batı Trakya'dan,
Bulgaristan'dan, Kafkasya'dan, Suriye'den,
Irak'tan, Kuveyt'ten görölüyor.

Bizim řu ana kadar devletin başında
görev yapmış olan insanların hepsi tarih karşı-
sında suçludur. Hepsi suçludur. Çünkü
1923'ten 93-94'e 70 yıl geçmiştir. Bu 70 yılın
içinde řu Batı Almanya'nın gösterdiği bir basi-
reti, bir vefayı göstermemişlerdir. 1994 yılın-
da Makedonya'ya karşı sorumluluđumuz oldu-
đunu hissediyoruz. Kafkasya'ya karşı sorumlu-
luđumuz olduğunu yeni hissediyoruz ve karın-
ca kararınca, ufak tefek çalışmalar yapıyo-
ruz. 70 yılın yöneticilerinin hepsi mesuldür.
Hepsi Allah divanında bu konuda sorgu ve
suale mâruzdur ve cezaya müstehaktır.

f. Yöneticilerin Sorumluluđu

Çünkü 23'ten sonra bu gibi meseleler-
le ilgilenmemiřtir. Gözümüzün önünde 12 ada
Yunanlılara verilmiştir. Yendiđimiz Yunanlıla-
ra! Bulgaristan'la ilgilenilmemiřtir. Yunanis-
tan'a buğday yardımı yapılmıştır da Batı
Trakya desteklenmemiřtir. Kafkasya ihmal
edilmiştir. İnönü zamanında Kafkasya'dan

Türkiye'ye kaçanlar oraya iade edilmiştir. Köprünün öbür tarafına geçer geçmez... Onlar bu tarafta yalvarmışlardır: "Bunlar o tarafa geçince bizi öldürecekler." "Siz öldürün!" demişlerdir. Hayır, öbür tarafa geçer geçmez Rus askerleri hiç başka şey yapmadan, takır takır, orada, teslim edenlerin gözü önünde o mültecileri öldürmüşlerdir. Yöneticilerin ne Nahçıvan hakkında bilgisi vardır ne Azerbayca'nın yapısını bilirler ne Kafkasya'yı bilirler. İtiraf ediyorum ki ben de Kuzey Osetya, Güney Osetya vesaire gibi Çeçen, İngüç vesaire gibi şeylerin Kafkasya'daki önemini son olaylardan sonra tanıdım. Sancak, Kosova, Makedonya vesaireyi son olaylarda öğrendim.

Bizim Japonya'dan ve Almanya'dan ne eksikliğimiz vardı? Vefasız bir millet miyiz biz? Duygusuz bir millet miyiz? Korkak bir millet miyiz? Aptal bir millet miyiz? Aptal bir ümmet miyiz? Hiroşima ve Nagazaki'de iki tane atom bombası atıldıktan sonra kayıtsız şartsız teslim olmuş bir Japonya'dan ve Fransa, Rusya, Amerika, İngiltere tarafından toprakları istila edilmiş bir Batı Almanya'dan daha geri mi bir topluluktuk biz?

Hangi şeyimiz eksikti ki onlar bu başarıyı bugünlerde, aradan bu geçen zaman zarfında sağladılar da biz sağlayamadık. Bizim bir eksikliğimiz vardır. Bu eksikliğı arayıp bulmamız lazım. Ben o eksikliğin ne olduğunu biliyorum. Ama burada ifade etmeyi lüzumlu görmüyorum. Bizim Almanya'dan, Japonya'dan eksik tarafımız yoktur. Bizim rakibimiz Japonya'dır, Almanya'dır, Amerika'dır. Bizim onlarla yarışmamız lazım. Bizim onlarla güreşmemiz lazım. Bizim onlarla olimpiyat mücadelesine girmemiz lazım muhterem kardeşlerim.

Onun için vazifemiz çok büyüktür. Biz dünya kupasında birincilik için mücadele verme durumundayız. Sizler de bulunduğunuz beldelerde bu mücadelenin elemanlarısınız. Sıradan insanlar değilsiniz. Türkiye'ye ait insanlar değilsiniz. Düyadaki bütün müslümanların ümidisiniz, temennisisiniz.

Biz birkaç gün sonra bir Afrika ülkesine gideceğiz. Bizim kardeşlerimiz bizden çok önce Makedonya'ya, Arnavutluk'a gitmişler, görmüşler. Birkaç sene önce biz Orta Asya'ya gittik; Özbekistan'ı, Azerbeycan'ı gördük.

Daha görmediğimiz bizden ileri pek çok yer var. Gidip oraları gören pek çok arkadaş var. Biz dünyadaki birincilik için çalışmaya başlamalıyız.

Allahu Teâlâ hazretleri muvaffakiyet ihsan eylesin. Birinci olmayı ihsan eylesin. Çünkü İslâm birinci dindir. Çünkü müslümanlar Allah'ın en sevgili kullarıdır. Çünkü birincilik Allah'ın mü'min kullarına layıktır.

es-Selamu aleyküm ve rahmetullahi ve berekatühü...

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
24 Muharrem 1415 / 03.07.1994
Çamlıca Hacegan/ İstanbul

[Bütün KONFERANSLAR'a PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

